

blagosloviti. Mojstru Gregorju so se zaprle oči, in truplo, naslonjeno na stoletno lipo, se ni zgenilo več.

»Umrli je,« so šepetali ljudje in so pokleknili. Takrat pa so se spet oglasili zvonovi sami od sebe. Tiho, žalostno so zapeli, kakor bi žalovali za svojim mojstrom. Solnce je že zašlo za snežne gore. Dva zlata oblaka sta žarela drug poleg drugega v večerni zarji, kakor bi plavala tam angel in srečna, čista duša proti večnim nebesom.

Stresla se je stoletna lipa, in listi na košatih vejah so zašelesteli. Zvonovi so zapeli glásneje in močneje, kakor bi se veselili z dušo, ki je splavala k svojemu ljubemu Odrešeniku. Vsi vaščani so takrat klečali na kolenih, kajti bili so prepričani, da je umrl svetnik. Sveta groza jih je navdajala in tresli so se . . .

Dolgo, dolgo so zvonili zvonovi v tiho noč. Utihnili so šele takrat, ko so položili vaščani mojstra Gregorja na ukaz sivega duhovnika v cerkvi na mrtvaški oder. Ležal je tam sveti starček med bleščočimi svečami. Od vseh krajev so hodili ljudje molit k svetemu truplu. Pravijo, da se je zgodilo tiste dni mnogo čudežev. Nekaj nezdravljivobolnih je ozdravelo hipoma. In ozdravljenci so šli iz kraja v kraj in so označevali slavo in svetost mojstra Gregorja vsepovsod.

Josip Vandot.



Naša Anči.

Naša Anči v vrtec hodi
z rožicami zasajen:

»Vrtec, ljubi vrtec, bodi
še s cvetovi okrašen!

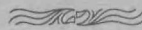
Oh, kako bom vzdihovala,
ko se cvetke posušé!

Oh, kako bom žalovala,
kadar ptičke odleté!«

»Tiho, tiho, Anči mala:
snežec kmalu bo skopnel,
pomlad bode zasijala,
lepše vrt se bo razcvel.

Ptičke bodo se vrnile,
ko se pesmic nauče;
lepše bodo zakrožile,
kadar zopet prileté!«

Jožef Zatoški.



A v človeku . . .

Kadar na poljano dahne
dih jeseni,
zadnje cvetje
se ospe, usahne . . .

Kadar pa v človeku vstane
bol in žalost,
ena nada
vselej še ostane:

nada, da se vrne sreča,
da bo zopet
pila radost
duša hrepeneča . . .

Vekomir.

